

Milo

Het concert

Saskia Martens

Mario en Luigi

Liam baande zich een weg door de donkere straten op zijn jongensfiets. De laatste meters naar huis trok hij een spurtje. *Liammeke, Liammeke, Liammeke, wat doe je nu!* moedigde hij zichzelf aan bij zijn laatste krachtingspanningen tot aan het hek. Hij waande zich een echte Tom Boonen, topsporter op twee wielen.

Zijn ouders hadden graag dat hij op tijd thuiskwam voor het avondeten. Hoe druk de familie Somers overdag ook in de weer was, eens het donker werd, sloten ze de wereld buiten en maakten ze het gezellig met elkaar. Ook al begon Liam, in navolging van zijn oudere broer Lou, typische tienerstreken te krijgen en wilde hij zich al eens afzetten tegen zijn vader en moeder, stiekem genoot hij van zijn warme thuis.

Hij zocht de sleutel in zijn diepe broekzak, opende de poort, smeed zijn fiets in de garage en stond enkele tellen later in de woonkamer.

‘Ma! Pa! Ik ben thuis!’ brulde hij door het hele huis, terwijl hij zijn schoenen in een hoek uitschopte.

‘Moet je echt zo brullen?’ klonk het vanaf de bank, opvallend

dicht naast hem. 'Gast, je staat naast mij. Wil je dat ik doof word of zo? Kleuter.'

Hij had Lou eerst niet opgemerkt. Die lag languit op de bank door een catalogus met games te bladeren en het hoofd te schudden over de luidruchtigheid van de jongste telg van de familie.

Liam kon het niet laten hem te treiteren en haalde snel zijn handen door diens donkere, warrige haren.

'Ah hier, ons Louke!' grapte hij. 'Ben je al in het grote speelgoedboek aan het uitzoeken wat je dit jaar aan de Sint kunt vragen?' Hij gniffelde om zijn eigen uitspraak. 'Of ben je niet braaf geweest?'

Lou trok een wenkbrauw op en weigerde te reageren op de flauwe humor van zijn jongere broer.

Hun moeder was nu ook de woonkamer binnengekomen. 'Liam!' zei Hilde blij. 'Dag jongen, had je een fijne dag? Hoe was het op school?' Ze gaf haar zoon een kus.

'Goed, goed', antwoordde hij snel.

'Kom, papa is ook thuis.' Hilde troonde hem mee naar de keuken en wees naar Johan. 'Hij is bezig aan het eten.'

'Lasagne à la Johan!' reageerde die met een knipoog. 'Niet de snelle versie, maar de *slow cooking* variant, met extra liefde en een berg extra fijngesneden groentjes gemaakt! Dag zoon.' Hij kuste Liam in het voorbijgaan snel op de wang.

'Dag pa. Wow, dat klinkt goed', lachte Liam. 'Ik heb al honger!'

Johan zette de schaal in de oven en keek op zijn horloge.

'Binnen een halfuur is het eten klaar', vertelde hij aan niemand en iedereen tegelijk.

'Liam!' brulde Lou vanaf de bank. 'Wat denk je? Eerst nog

een spelletje *Mario Kart*?’

Mario Kart? Reken maar van yes, dacht Liam.

Hij liet zijn ouders achter bij het kookeiland, snelde de woonkamer weer in en sprong over de rugleuning van de bank, met de voeten eerst op de kussens. Toen plofte hij neer naast zijn broer met een uitdagend gezicht. Uit gewoonte keek hij even achterom, maar Hilde had zijn shortcut niet opgemerkt, en dus ook niet afgekeurd. Er volgde geen klaagzang over respect voor de spullen en de kostprijs van meubels tegenwoordig.

Lou duwde een controller in zijn handen en begon aan de set-up van het spel.

‘Je gaat eraan!’ siste Lou even later, toen ze het tegen elkaar aflegden op een racebaan die ze geen van beiden in deze game al hadden getest.

‘Ik ga eraan?! Ik? Zot!’ lachte Liam. ‘Pas maar op!’

Gierend en brullend speelden de twee broers op hun gameconsole tot het tijd was om Johans creatie aan een proef te onderwerpen.

‘Mario! Luigi! Aan tafel’, lachte Hilde.

De lasagne was net op het juiste moment uit de oven gekomen: Liam en Lou hadden hun laatste race gereden, en ook al was het nek aan nek geweest tot op het einde van het spel, Liam had gewonnen met een kleine voorsprong. De broers wilden net gaan kabbelen over het resultaat, toen Johan aan de tafel kwam aanzetten met de schotel waaruit de heerlijkste geur kringelde.

‘Klaar voor je grote wiskundetest morgen, Lou?’ vroeg Johan tijdens het eten. ‘Heb je daar voldoende voor gestudeerd?’

Lou legde zijn bestek neer en keek zijn vader uitdagend aan, zonder een woord te zeggen.

Johan stak de handen op.

‘Oké, oké, ik zeg al niets meer’, lachte hij. ‘Je weet wat we afgesproken hebben hé!’

Lou at verder en mompelde: ‘Jaja, pa.’

‘Johan, zullen we morgen samen naar Kosmos rijden? Ik had eigenlijk eerst een vrije voormiddag gepland, maar ik heb nog zoveel werk dat ik daar toch wat voorsprong mee wil nemen’, zei Hilde.

‘Dat is prima. Zal ik jullie ook op school afzetten?’ vroeg Johan aansluitend aan zijn zonen.

Die knikten.

Liam stak zijn duim op, om zijn overvolle mond te compenseren.

‘Op de hoek van de straat’, voegde Lou er nog aan toe.

Hilde moest erom lachen.

‘Prima’, grinnikte Johan om zijn puberzoon. ‘Op de hoek van de straat.’

‘Pa, ik vond het heel lekker!’ zei Liam.

Lou en Hilde beaamden dat. Johan straalde: hij was altijd blij als zijn inzet geapprecieerd werd door vrouw en kinderen.

‘Vinden jullie het hier ook niet heel erg stil?’ vroeg Liam zich hardop af.

‘Ja, je mag...’ Hilde sloeg haar hand voor haar mond.

‘Dat doet me eraan denken: ik heb een nieuwe plaat met tangomuziek gekocht, en wilde die aan papa laten horen!’ Ze sprong op en snelde naar een onuitgepakte winkeltas naast haar handtas.

‘Leg maar op!’ zei Johan vrolijk. ‘De jongens zullen de tafel

wel afruimen en de keuken aan kant zetten. Dan kunnen wij die plaat uittesten.'

Hilde lachte breed naar haar man.

'Wel, Johan, dat vind ik nu eens een prima idee!'

Lou en Liam begonnen er met tegenzin en gemompel aan, maar deden toch wat hun ouders vroegen. Johan schoof de meubels aan de kant, met een behendigheid die verried dat hij dat niet voor het eerst deed.

Hilde en Johan dansten blootsvoets door de kamer op de tonen van de zwoele Argentijnse muziek. Liam volgde hun moves en probeerde ze zo goed mogelijk na te doen. Hij vond het heerlijk om te dansen, en probeerde zoveel mogelijk stijlen te leren. Vanmiddag, na school, was hij nog met een aantal vrienden gaan dansen in het park. Ze probeerden een hiphop-choreografie onder de knie te krijgen, maar net die kniebewegingen waren nog niet in orde. Liam moest nog flink oefenen.

Hij zwierde door de kamer met een denkbeeldige partner, zijn vader imiterend. Lou stond hem uit te lachen.

'Oké!' Na een tijdje had Hilde er genoeg van. Niet van de dans, ze kon wel uren met haar man blijven bewegen op die passionele tonen, maar het gegrijs van haar oudste zoon werkte op haar gemoed. 'We zetten iets op dat Lou ook leuk vindt.' Ze knipoogde naar Liam. Die knipoogde terug en ging met zijn vingers over de cd-doosjes in de kast. Hij was duidelijk doelgericht op zoek naar een welbepaald exemplaar. Toen hij het vond, smeed hij het doosje naar zijn vader.

'Hier, pa, zet jij die op?'

Johan kon het doosje maar net opvangen.

‘Dat scheelde geen haar, of hij was stuk!’ waarschuwde hij, maar meteen daarna brak een glimlach door op zijn gezicht. Wie kon er boos blijven als je kon dansen? Hij keek naar het doosje in zijn handen en griffelde toen. Bon Jovi! De *greatest hits*.

De eerste noten van de *classic* ‘Livin’ on a Prayer’ knalden door de boxen. Hilde, Johan en Liam leefden zich uit: ze zongen mee, rockten door de kamer en speelden luchtgitaar alsof hun leven ervan afhing.

Lou liep naar de stereo-installatie en draaide de volumeknop verder open. Hilde wilde de muziek meteen weer stiller zetten, maar Johan hield haar met een handgebaar tegen. ‘Laat hem’, zei hij. Ze keek naar haar oudste zoon en zag hoe die nu samen met zijn broer stond te springen op de muziek. Haar hart verwarmde zich aan dat beeld, en ze zette het refrein vervolgens weer mee in.

Na een tijdje barstte dé tegelplakker van Bon Jovi los. Lou, die ondertussen helemaal opging in de sfeer en gezelligheid en als volleerde rocker luchtgitaar had staan spelen, hijgde nog even na. Hij sloeg een arm om zijn broer heen en samen zongen ze de tekst mee uit volle borst, met de gamecontrollers als denkbeeldige microfoons.

Toen het nummer even bezig was, leek Lou plots weer bij zijn zinnen te komen. Hij liet Liam los, schudde het hoofd alsof hij zich moest resetten tot Mister Cool en nam zijn vertrouwde plaats op de bank in.

‘Dat doe je maar met je lief’, zei Lou. ‘Dat dansen en zingen en zo.’ Hij wees naar hun ouders.

‘Welk lief?’ vroeg Liam.

Zijn oudere broer barstte in lachen uit.

‘Ik weet het niet, Liam, kies maar. Als jij het al niet meer

weet, hoe moet ik dan nog het overzicht houden?’ Hij graaide de brochure met games van de tafel en dook er weer met zijn neus in.

‘Dat bedoelde ik niet. Ik heb helemaal g...’ begon Liam, maar toen hij zag dat Lou niet meer luisterde, haalde hij de schouders op.

Hij keek naar zijn ouders, die het concept ‘tegelpakker’ nogal letterlijk namen en slowden op de muziek. Hij glimlachte en concentreerde zich op de tekst van het nummer van de man met de wilde haardos.

I wanna lay you down in a bed of roses. For tonight I sleep on a bed of nails. Oh, I wanna be just as close as the Holy Ghost is...

Door zijn ouders zo te zien, met de geur van de lasagne nog overal in het huis, zijn broer die het zich knus had gemaakt op de bank en dan de muziek van Bon Jovi, bedacht Liam dat hij best gelukkig was, en dat hij genoot van zijn familie. Gelukkig maar, want de ouders van zijn beste vriend waren verwickeld in een pijnlijke echtscheiding waar nog net geen bloedvergieten aan te pas kwam. Het kon anders, dat wist hij. De familie Somers had geluk.

Hoe zal het voor mij zijn in de toekomst? vroeg hij zich af. Zou hij ooit een meisje vinden om van te houden, dat hem ook graag zag? Ook al dachten zijn ouders en broer dat hij aan elke vinger een liefde had, de waarheid was dat hij te verlegen was om iets te zeggen tegen iemand van het andere geslacht, en al helemaal tegen de meisjes die zijn hart sneller deden slaan. Hij had zelfs nog geen lief gehad. *Maar als het op een dag toch zover zou zijn, dan is dit wat ik wil: een fijne thuis, veel muziek en dans, gelach, en*

gewoon alle meubels opzij kunnen schuiven om samen de nacht in te slowen. Alleen wij twee op de wereld. Hoe heerlijk zou dat zijn.

'Oi!' Er vloog een kussen tegen Liams hoofd, en hij werd in één klap uit zijn fantasiewereld gerukt. 'Nog een spelletje *Mario Kart*, Luigi?'

'Ah, durf je dat aan?' grijnsde Liam, en hij plofte neer naast zijn broer. Hij grinnikte nog even na over zijn melige gedroom van daarnet en zette zich schrap om zijn oudere broer nog maar eens in de pan te hakken.

Martens, Saskia
Milo. Het concert

© 2025 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Saskia Martens
www.standaarduitgeverij.be

Vormgeving: KaaTigo
Omslagfoto: © VTM, DPG Media en Heartmade Media
Gedrukt in Europa – 07/2025

ISBN 978 90 02 28436 6
D/2025/0034/161
NUR 285, 340

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen
van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining
(art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

HEARTMADE 
media

STANDAARD UITGEVERIJ